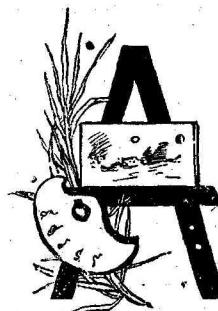

← ΠΑΝΣΕΔΕΣ ΚΟΚΚΙΝΟΙ →

ΓΑΠΗΜΕΝΑ μου λουλούδια,
άλησμόντα, μές 'ετήν
χαρδιά μου ξεχείλιζε τώ-
μορφο, τὸ ζωντανό σας χρῶ
μα, τὸ αἷμα τάφθον!

Είσθε ή πορφύρα τῆς ψυ-
χῆς μου ή βασιλική· εἰσθε
τὰ λάβαρα τὰ ματωμένα,
μά και τίμια κι' εὐλογητὰ

τῆς πάναγνης ἀγάπης μου.

"Ηθελα νὰ σᾶς ἔστηνα 'ψηλότερα ἀπ' τὴν
συνειθισμένη θέσι, ποῦ καρφώνω τὰ κοινὰ λου-
λούδια.

Μοῦδωκαν γιασεμιὰ καὶ ρόδα καὶ βιολέττες
μυστικόγλωσσες κι' ἔστολισα τὸ στήθος μου
όλοχαρη. Μά μόνο 'στὴ δική σας ὅψι ἐφρικιάσα
μεθυστικά." Εννοιώσα τὴν ξεχωριστή σας γλῶσσα
κι' ἔσκυψα μὲ σεβασμὸ καὶ σᾶς 'προσκύνησα
σᾶν ἄγια λείψανα.

Εἶδα τῆς βισσινόχρωμές σας ἄκρες τῆς βε-
λούδωτές κι' ἐπόνεσα βαθειά-βαθειά κι' ἐνε-
θυμήθηκα...

"Ω! τὶ δὲν ἐνθυμίζουνε τὰ χρώματά σας!
Κάθε ἀπαλότητα γλυκειά καὶ κάθε φρίκη
ἄγρια.

Κάτι κρατοῦν τὰ πέταλά σας μὲς στῆς ἵνες
τους βαθύτερο κι' ἀγνότερο, ποῦ δὲν ἐφράζεται.
Αὐτὴ δὲ η φοβερή, μά και γι' αὐτὸ ὥραιά τῶν
χρωμάτων σας ἀγτίθεσις κρύβει συμβολισμὸ
γλυκύτατο· τὸν βίον μου ὀλόκληρο, τὸ ὄνειρό
μου.

'Αγνή, ὄνειρεμένη χαραυγὴ ἀγάπης αἰθερίας
ροδίζει τὰ δυὸ ψηλότερά σας φύλλα· ἐνῷ' στῶν
ἄλλων τῶν τριῶν τὴν ἀνοικτὴν ἀγκάλη πλημ-
μυρεῖ τὸ μελανὸ τὸ αἷμα μ' ὅλας του τὰς
ἀποχρώσεις, ἀπ' τὸ ροδοκίτρινο τὸ ἀνοικτὸ ὡς
τὸ βαθύχρωμο τὸ βύσσιγο, ωσάν τὰ φλογισμένα
τὰ αἰσθήματα καὶ τοὺς αἴματωμένους πόνους,
ποῦ φωλιάζουν 'στὴν ἀδικημένη καὶ 'περήφανη
χαρδιά.

Κ' ἐπάνω ἀπ' ὅλα μὲ ξεχωριστὴ λεπτότητα
ἀπλώνεται τὸ χρυσοκίτρινο τὸ χνοῦδι, τὸ ἀπα-
λώτατο, -ό πέπλος τῆς πικρῆς χαρᾶς, ποῦ πλημ-

μυρεῖ τὰ στήθη μας κι' ὅταν ἀκόμη παραδέρνη
μέσα τους ή συμφορά, καὶ ὅταν χάνεται η δό-
λια η ἐπίδα μας γιὰ πάντα.

Θαρρεῖς καὶ τώρα μόνο ἀναστέναξε η καρ-
δούλα σας καὶ ἀνοιχτήκανε τὰ φυλλοκάρδια της
πλατειᾶς καὶ τὸ θερμό της αἷμα ἔξεχείλισε
ἐπάνω τους.

'Αγαπημένα μου λουλούδια, σᾶς φαντάζομαι
ἐπάνω 'στὴν ἀγκάλη μου νεκρὰ μὲ χρυσοστέ-
φανο ἀκτινωτὸ γύρω 'στὰ λυπημένα κεφαλάκια
σας καὶ νοιώθω ἀνακούφισι κι' ἀναγαλιάζω.

'Η κάθε σας πτυχὴ κρύβει κι' ἔνα μου
πόθῳ σπαραγμένο καὶ μιὰ ὄμορφή μου ἐλπίδα
λιποθυμισμένη· ὀλόκληρη τὴν πρώτη μου νεα-
νικὴ ζωὴ μὲ τὰ ἀγνά, τὰ τριανταφύλλενα
φτερουγιάσματά της καὶ τὰ μελανικὰ σονέτα
της καὶ τὰ ἀσύλληπτα ἀρώματα τῶν λογισμῶν
της καὶ τῶν αἰσθημάτων της· μά καὶ τὴν δεύ-
την αὐτὴν κρατοῦνε ἐπίσης, τὴν ἀδικημένη, μὲ
ὅλους τοὺς βαθεῖς τοὺς πόνους, τὴν αἴματωμένη
σκέψι, τὴν περήφανη τὴν δυστυχία, ποῦ ξεσκά-
την σάρκα της καὶ ξεκαρδίζεται, κεντῷ τὰ
νεῦρα καὶ τὶς φλέβες της καὶ στήνει τὸ κεφάλι
της 'ψηλότερα καὶ ἀντικρύζει πειδὸ περήφανα
τὰ βλέμματα τοῦ μοχθηροῦ τοῦ κόσμου.

Πλανσέδες μου, αἴματωμένοι μου πανσέδες,
φρικιῶ κι' ἀνακούφιζομαι 'στὴν ὅψι σας. Δια-
βάζω μὲ τὴν βαθύτερα τῆς ψυχῆς μου εἰρωνεία
ὅλο μου τὸ παρελθόν καὶ ὅλο μου τὸ μέλλον καὶ
χαμογελῶ 'στὴν περιπαίχτρας Μοίρας τὸ ξε-
πλάνεμα.

Κάλλιο νὰ ἥμουνα 'στὴν θέσιν σας μικρὸ λου-
λούδι καὶ νὰ ἔκλεια 'στὰ φύλλα μου συμβολ-
σμούς, παρὰ ποῦμαι κουφάρι λογικὸ καὶ κρύβω
σκέψεις καὶ νοιώθω τὴν πραγματικότητα καὶ
ζῶ σᾶν πεθαμένη...

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ λίκνο, τὴν πλατειᾶ καὶ
πλάνα ἀγκαλιὰ τῆς Μοίρας, ποῦμαι πλαγια-
σμένη καὶ νανουρίζομαι μὲ στεναγμούς, εἰσθε η
μόνη καὶ ἀγαπημένη σπιντροφιά μου. Πότε
σφαλοῦν τὰ μάτια μου μὲ τὰ ἀρμονικά της
ὄνειρα καὶ μὲ τὶς μελανίες τῶν ἐλπίδων, ποῦ
σταλάζουν τὴν ἀγάπη καὶ τὸ πόθῳ τῆς ζωῆς,
καὶ πότε ὄρθανοικτα κυττοῦν τὸ ἄγνωστο, ποῦ
μὲ κυκλώνει, καὶ φοβοῦνται μά πάντα, εἴτε

σφαλιστά εἴτ' ἀνοικτά, μ' ἀγάπην ἀντικρύ-
ζουνέ τὰ χρώματά σας· γιατὶ θαρρῶ πῶς· γεν-
νηθήκατε καὶ σεῖς ἀπὸ τὸ ἴδιο αἷμα, ποῦ
ἐπλάσθηκα· γι' αὐτό, κι' ὅταν σᾶς βλέπω, μὲ
τρεμοῦλα σᾶς κυττῶ καὶ σᾶς πονῶ· γι' αὐτὸ^ν
σᾶς θέλω αἰώνια συντροφιά μου.

Σᾶς θέλω προσκεφάλι μοι ποιητικό· σᾶς θέλω
σάβανό μου ἀπαλώτατο. Μονάχα κάτω ἀπ' τὸ

χνοῦδί σας θ' ἀναπαυθῶ γλυκά-γλυκά καὶ θὰ
χαρῶ τὴν σαρκικὴ τὴν νέκρα, ποῦ ποθῶ, μὲ
ἴκνυνποίησι.

"Ο, τι ἡ γλῶσσα καὶ ἡ πέννα μ' ἀρνηθοῦν,
σεῖς μόνοι, ματωμένοι μου πανσέδες, εἰκόνες
τῆς ψυχῆς μου· τῆς πολύπαθης, θὰ τὸ διαλα-
λήσετε σ' ὅσους μὲ νοιώθουν.

ΣΙΒΥΛΛΑ

ΒΡΑΔΥΑ

(Τὸν Willems Kloos).

Καθὼς μακρυνά στὸ χρυσογάλανο οὐρανό,
ώσαν λουλούδι τὸ φεγγάρι ἀνθίζει,
σὰν λούλουνδο μισάνιχτο χωρὶς καρπό,
ποῦ τὰ χλωμὰ τὰ φύλλα τοῦ στὸ ἀπειρονόπιζει,

"Ἐται στὸν πέπλο ἀνάμεσα, θαρρῶ, κάποια φορά,
τὸ πρόσωπό σου τ' ὁμορφο ἐφάνηκεν ἐμπρός μου
καὶ ὑστερα ἐπέρρεσε, κ' ἐοβάνιστηνει ἀργά..
μακρὺν ἀπὸ τὰ μάτια μου, στὰ βάθη τοῦ ἄλλου κόσμου.

"Ω! σὲ ἀγαπῶ σὰν ὄντειρον ὠδαῖον νυχτερινό,
ποῦ μοναχὰ γιὰ μὰ στιγμὴ τὸν ὄπο μας πλανᾷ
καὶ μόλις ἔλθῃ ἡ χαρανγὴ γοργοπετάει μακρυά..

Καὶ σὰν τὴν ρόδινην αὐγούντα σὲ ἀγαπῶ,
καὶ σὲ ἀγαπῶ σὰν τὴν ἀχρήιαν ἀστροφεγγιά,
σὰν κάθε πράγμα ὁμορφο ποῖναι ἀπ' τὴ γῆ μακρυά.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΑΣΕ ΜΕ ΠΑΛΙ

Τὰ μάτια μου ρουφήζανε δῆλο τὸ δεῖλι ἀπόψε,
Κι' ἀνοιξανε κι' ἀνθίσανε στὴ σέρρα τῆς καρδιᾶς μου
"Ολα τὰ χείλια τ' ἀλιώτα ποῦ σάπιον στοὺς τάφονς
Κι' δῆλα τὰ μάτια τὰ ὁμορφα ποῦ ἥπιανε τὸ χῶμα.

Κι' ἀκούσα τὸ παράπονο ποῦ λέν τὰ παραθύρια
Τῶν ημασμένωνε σπιτιῶν. Καὶ στὴν ψυχὴν μου ὅλες
"Οσες καμπάνες μούλανε νὰ πάω καὶ δὲν πῆγα
Ἐκλάψανε· καὶ τῶν Χριστῶν ἐστέραξαν τὰ σιήθια...

Τὰ μάτια μου ρουφήζανε δῆλο τὸ δεῖλι ἀπόψε,
Κι' ἀνοιξανε κι' ἀνθίσανε τὰ μάτια στὴν ψυχὴ μου
Τῆς Παναγιᾶς ποῦ ἀκαρτερεῖ σ' ἀραχνιασμένα τέμπλα,

Κι' ἔκλαψα: Παρθένα! "Ασε με στὰ μπλέ Σου μάτια
[πάλι]

Αλόνια, αλόνια, νὰ τρέχω
Καβάλλα εἰς τὸν Πόθο μου νὰ ἀγγίξω τ' ὄντειρό μου...

KARMA NIPVAMH

ΣΚΕΨΕΙΣ

Διὰ τὰς γυναικας ἡ γλυκότης εἰνε ἄριστον μέσον διὰ
νὰ ἔχουν πάντοτε δίκαιον.

Μεγαλειτέρα δυστυχία τῶν δυστυχῶν εἰνε ὅταν ἔχω-
σι μηρύμην ἔξαίτετον.

Οὐδεὶς ἵσταται τόσον ὑψηλά, ώστε νὰ μὴ δύναται νὰ
ἀνέλθῃ ὑψηλότερον, οὐδεὶς δὲ τόσῳ χαμηλά, ώστε νὰ
μὴ πέσῃ βαθύτερον.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν αἱ φυσαλίδες τοῦ σάπιων
φαίνονται ωραίοτεραι, τότε διαφρέγγνυνται.

Ο χροακτήρε πυρακτωμένος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, πλησ-
σόμενος ὑπὸ τῆς τύχης καὶ ψυχόμενος ὑπὸ τῆς πείρας
γίνεται χαλύβδινος.

Οἱ πονηροὶ ἄνθρωποι περιφρονοῦν τὴν μάδησιν, οἱ ἀ-
πλοῖκοι τὴν θαυμάζοντ, καὶ οἱ σοφοὶ τὴν χρησιμοποιοῦν.

Εξ ἀνάγκης δοτοῦνται ἐμπλοοσθέντιος, στρε-
φει τὰ νῦντα εἰς ἄλλον.

Ο ἔρως συνηθίζει τὰς γυναικας νὰ εἰνε ἐξέμυθοι.

Πολλάκις τὸ πτερόδον τῆς χήνας πληγώνει χειρότερα
ἀπὸ τὸ νύχι τοῦ λέοντος.

Ο παράφρος δὲν εἰνε διὰ τοῦτο καὶ σθεναρός.

Εἰς μερικοὺς ἄνθρωποὺς ἡ εὐφυΐα δὲν κάμει ἄλλο
παρὰ νὰ αδεξάνῃ τὴν ἀδεξιότητά των.

Οστις ρυμφεύεται τὴν ἔρωμένην τον εἰνε ως νὰ μετα-
βάλλῃ τὸν καλὸν οἶνον εἰς οἶξος.

Οσοι φοροῦν πτερωτῆρας ως ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν
ἔχουν ἔπιπον.

